

Ret, men dog kun delvis. Han sagde, at man kan ikke sammenligne 1886 med Tiden 1814—1826. Nei, men er den ærede Minister overbevist om, at man ikke kan sammenligne Tiden 1814—26 med Tilstanden i 1886—1898. Naar man paa den ene Side stiller et Tidrum, der omfatter 12 Aar, kan man ikke paa den anden Side stille et Aar, der rimeligvis er Begyndelsen til Glendigheden, og sige, at nu staa vi ikke saa slem som den Gang. Hvorledes vi vil staa om 12 Aar, det kan hverken jeg eller Ministeren paavise, og naar han ikke kan det, saa kan han heller ikke paavise, hvor trykkende Afgiften vil blive. Naar baade den ærede Minister og det ærede Medlem fra Thisted (Sagd) talte om, at den Gang bleve Gaardene folgte for de resterende Skatter, saa er der Ingen, der veed det bedre end jeg, thi jeg har havt meget med Thingbøger at gjøre. Det er ganske rigtig, at der er Eiendomme i min Valgkreds, som selv nu koste 60,000 Kr., der i 1826 bleve folgte for 20 Kr., men saa maa ærede Medlemmer huske paa, hvor mange Skatterestancer der den Gang var. Det var den Gang ikke som nu, at naar man ikke betaler sin Skat, bliver man udpantet, den Gang havde man 3—4—5—6—8 Aars Skatterestancer, og saa kunde Skatterne nok løbe op i Forhold til Eiendommens den Gang meget ringe Værdi. Men ærede Medlemmer vilse vist med mig være enige i, at det var bedst at undgaa det i 1886, og at det vilde være høist uheldigt, om vi nu fik en lignende Periode som fra 1814—26. Den høitærede Minister fremsatte overfor et Medlem, og troede dermed, at det var bevist, at Skatteloven i 1810 baade var en almindelig Halvprocentafgift og tillige en Arveafgiftslov, og hele Lovens Indhold havde man hidtil ikke rørt ved. So vist har man det, Skatteloven i 1810 paalagde ogsaa Halvprocentafgift paa rørligt Gods, paa Skibe osv., og disse Afgifter ere forlængst borte, altsaa den Lov har man rørt ved. Baade den høitærede Minister og de, der nærmest holde sig til ham, gjøre sig skyldige i en mærkvaerdig Modsigelse, idet de overfor mig og Andre paa denne Side meget rigtig gjøre gjældende, at denne Lov, selv om den bliver tværksat, ikke er nok til at hjælpe Landbruget frem. Nei, det skal Ingen villigere indrømme end jeg; der maa Mere til. Men vær saa artig, som med flere Forslag, som kunne hjælpe Landbruget; som med Stempelafgiftens Ophævelse, og jeg skal gaa med dertil. Det er ganske vist, at Landeieendomsbesidderne ikke kunne reddes ved den halve Million — og mere bliver det vistnok ikke, naar det skal

regnes ud, der falder paa Gaver og halve Gaver, skjøndt intet Menneffe i dette Øieblik kan regne nøagtig ud, hvor stort dette Beløb bliver. Men naar man saa spørger, hvorfor jeg netop har valgt dette, da kunne de Herrer dog ikke bestride, at ved ethvert lignende Forslag, f. Ex. Forslag med Hensyn til Stempelafgiften, der var kommet frem, vilde det baade for Ministeren og enhver Anden have været meget lettere at gjøre ganske andre Indvendinger gjældende, end det er muligt overfor nærværende Forslag. Ved et saadant Forslag vilde man være kommen ind i et helt System af sammenhængende Skatteregler. Dette Forslag her er langt mere enkeltstaaende, det kan bedre plukkes ud uden at komme ind paa det Andet. Men, som sagt, vil Ministeren foreslaa at hæve Stempelafgiften ved Salg og Kjøb af faste Eiendomme, saa skal jeg med største Fornøielse tage det for fuldt Wederlag for dette Forslag. Men det vil jo medføre et meget større Tab for Statskassen. Naar man vil reformere ved privat Initiativ, maa man ikke tænke paa at komme med Andet end Smaating, korte Ting, thi naar jeg vilde komme med Ting, som medføre en hel vidtløftig Undersøgelse af alle bestaaende Skatter og hele Statsbudgettet, da kunde jeg lige saa godt lade være at komme med Noget som helst, thi man kan jo sige sig selv, at Sligt aldrig kan føres igennem ved privat Initiativ. Naar det endelig er gjort gjældende, at Konverteringen ikke staa i Forbindelse med dette, da tror jeg, at man altid kan gjøre gjældende, at fordi man faar en forøget Indtægt, saa kan man ikke just paastaa en Besparelse for Skatteyderne akkurat paa dette eller hint Punkt. Hvor saa end den ærede Minister vil gjøre Anvendelse af denne halve Million til Fordel for Landbruget, saa vil det vist ikke være vanskeligt at paavise, at i Fald det og det skete, saa vilde det være endnu bedre. Lige overfor det Spørgsmaal, om netop dette er et trykkende Punkt, vil jeg gjøre gjældende, at det er det, og det er ikke alene Enkeltmand, men hele Landets Landbo-stand gennem Landboforeningerne, der fremhæver Halvprocentafgiften som en af de mest trykkende Afgifter i hele vor nuværende Lovgivning.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, blev Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.